

BOJAN ĐURIĆ REGIONALNI RAZVOJ ILI ZAKON O UPRAVLJANJU PREDIZBORNIM OBEĆANJIMA

Tema regionalizacije je pitanje koje zaslužuje posebnu pažnju i u LibNews-u. Tokom ove nedelje, Narodna skupština razmatra predlog zakona o regionalnom razvoju, dokument koji je parlamentu podnet u četvrtak, a koji je počeo da se razmatra već u utorak!?

Stranka G17 plus koja je stvarni, iako ne i formalni predlagač zakona, tvrdi da ovo u stvari nije regionalizacija, jer ne postoje uslovi za pravu političku decentralizaciju. Ta stranka je na vlasti. Najveća stranka u Vladi to isto kaže, samo što tvrdi da će regionalizacije biti jednog dana, onda kada dežurni ustavopisci razrade one prvomajske ideje njihovog predsednika. Centralistička opozicija napada, ponovo vitlaju svojom brigom za celovitost Srbije. Medije je pomalo briga, ali im je, kao i obično suviše komplikovano da se tim pitanjem ozbiljnije bave.

ŠRĐAN PEŠIĆ ŠVAJCARSKI SIR ILI ZIDANJE SKADRA NA BOJANI

- kako sprovesti regionalni razvoj u državi u kojoj regioni ne postoje- Da bismo videli da li sir ima rupe nekada je neophodno da ga isečemo ili pogledamo sa više strana. U slučaju predloga Zakona o regionalnom razvoju dovoljno je da samo površno na njega bacimo pogled i utvrdimo koliko je šupalj. Pa čak i ako prihvatimo tezu predlagača da je ovaj Zakon nastao pre iz praktične potrebe da se dobiju sredstva iz fondova EU nego iz suštinske potrebe za ravnomernim regionalnim razvojem, on predstavlja odu centralizmu i pokušaj oktruisane, centralistički kontrolisane decentralizacije.

Ako pođemo od aksioma da su ljudi iz Dinkićevog ministarstva sami po sebi eksperti, mora se isljučiti njihovo neznanje o ovoj problematici. Zato nam samo ostaje da verujemo da je ova-ko nestručno napisan predlog Zakona posledica nevesto prikrivene namere da se udovolji evropskim trendovima, a istovremeno zadrži centralna kontrola nad svim poslovima vezanim za sredstva koja, nazovi, regioni mogu da dobiju

iz fondova.

Ukoliko u ovom trenutku postoji važan posao koji treba uraditi za lokalne samouprave u Srbiji, kako bi se stvorili i formalni uslovi da se nešto sredstava dobije kroz projekte finansirane iz EU fondova, onda je to hitna teritorijalno-statistička organizacija po NUTS klasifikaciji.

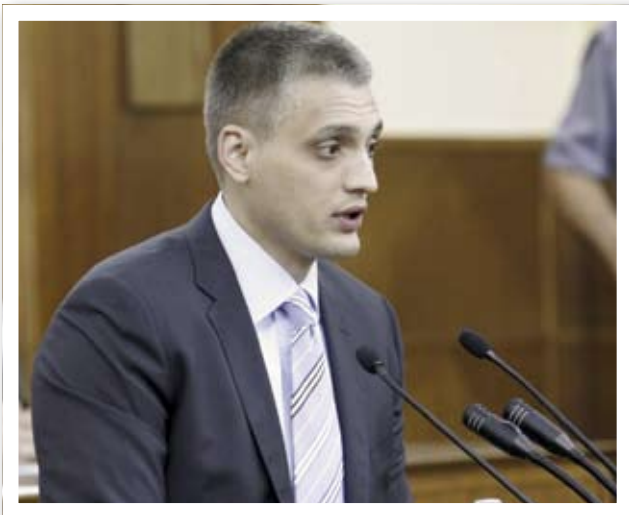
Ovaj je predlog Zakona, međutim, pobeo iz tih okvira. Deklarativni pristup regionalizaciji kao preduslovu za razvoj nerazvijenih, nespretno izabrani termini, mešanje administrativne i teritorijalno-statističke regionalizacije, stroga centralna kontrola regionalnih institucija, pokušaj održavanja teritorijalnog integriteta zemlje i nestručno definisanje budućih regiona koje se ne uklapa u EUROSTAT klasifikaciju, samo su predlog ovog Zakona pretvorile u nedefinisane smešu nabacanih ideja.

... Predlagač Zakona, međutim, ne poštuje ni preporuke evropske standardizacije na koju se sam poziva. Zakon, tako, predviđa uspostavljanje evro-regiona koji bi po EUROSTAT kriterijumima odgovarali NUTS 2 (800000 do 3000000 stanovnika) i razvojnih regiona koji bi odgovarali NUTS 3 teritorijalno-statističkim jedinicama (150000 do 800000 stanovnika). Kako je onda, sa aspekta logike i jezika moguća konstatacija da: Evro-region objedinjuje jedan ili više razvojnih regiona... ? Ako čak i pođemo od toga da je jezički moguće da evro-region objedinjuje jedan razvojni region, kako je logično moguće da jedan NUTS 2, region za koji je po standardima prihvaćeno da mora imati od 800000 do 3000000 stanovnika, objedinjuje samo jedan NUTS 3 region koji po istim standardima mora da ima od 150000 do 800000 stanovnika?

Odemo li samo malo dalje, primetićemo da se Srbija deli na sedam evro-regiona: Vojvodina, Beograd, Zapadni, Istočni, Centralni, Južni i Kosovo i Metohija. Uz dužno poštovanje istorijskih, tradicionalnih, etničkih, ekonomskih i geografskih razloga da Vojvodina i Beograd zadrže svoja imena, ostaje pitanje: na osnovu kojih to kriterijuma predlagač Šumadiji, Raškoj, Podrinju, Homolju, Pčinji ili Nišu dodeljuje bezlična imena strana sveta?

... I na kraju, ne mogu se oteti utisku da se pod firmom regionalizacije i evropske integracije Srbije samo dodatno učvršćuju pozicije centralne vlasti, a decentralizacija kao pojam bespoštedno troši za dodatnu centralnu kontrolu. Ima li nekoga u ovoj državi koji jedan potpuno definisan i konkretan posao može da uradi na precizan, jednostavan, praktičan i efikasan način. Ali i iskren.

SKUPŠTINA SRBIJE

Čedomir Jovanović: Loša rešenja Zakona o regionalnom razvoju

Zašto nema zakona o vraćanju imovine lokalnim samoupravama? Zato ljudi odlaze. Šta nam znače izbori u Kosjeriću? Šta može opština Kosjerić da odluči? U šta su se pretvorile lokalne kampanje? U kupovinu glasova na bestijalniji način nego što je to ikada bilo u istoriji Srbije, jer je narod poražen više nego ikada, na svaki način. Ne optužujem vas lično, ali to su činjenice, pa ako nisi sposoban da kupiš, ne možeš politički da postojiš. Kako jedna politika može da se ostvari ako u njoj ne učestvuju ljudi? To je veliki problem.

Ono što mislim da je suština je činjenica da se ne može bežati od teškog posla koji se u Srbiji mora uraditi. Zašto su podaci tako crni, kao što ste sami naveli? Zašto imamo tako velika ekonomska raslojavanja? Zašto ljudi žele da žive u Beogradu, a ne žele da žive u kraju iz koga potiču? Zašto je danas Srbija tako tragično neefikasna država? Na kakav način ćemo mi organizaciju zemlje promeniti? To nije pitanje samo za vaše Ministarstvo, to je pitanje koncepta na kojem mi mislimo da živimo u vremenu koje je pred nama.

Prvi korak koji smo napravili bio je politikantski. To je onaj Ustav iz 2006. godine. Evo nas danas, tri godine posle tog Ustava, umesto da svojim životom dajemo pravi sadržaj toj Srbiji koji smo u Ustavu utvrdili, mi smo taoci tog pogrešnog Ustava. Rekli ste da je Vlada predložila i ranije usvojila Zakon o finansiranju lokalnih samouprava. Dobro znate šta lokalne samouprave misle o načinu na koji se finansiraju. Rekli ste da nam nedostaje zakon o vraćanju imovine, statut, zakon o nadležnosti Vojvodine, zakon o regionalnom razvoju, ali pre toga nam morate odgovoriti na pitanje – zašto krećemo sa pogrešne tačke? Da li je Srbiji dovoljna ekonomska decentralizacija ili je pre svega potrebna politička? O kakvoj se, zapravo, decentralizaciji radi, ako je karakter

ovog zakona apsolutno centralistički? Objedinili ste u svom ministarstvu i Ministarstvu privrede i Ministarstvu ekonomskih odnosa sa inostranstvom i regionalnog razvoja i turizma i privatizacije, čitav niz agencija. Vaše Ministarstvo ima najveći broj državnih sekretara, pogledajte samo koliko obaveza preuzimate ovim zakonom.

Pokušali smo da ih evidentiramo. Mislim da nismo uspeli da evidentiramo sve, jer nam je bilo ostavljeno malo vremena da radimo na zakonu. Ministar utvrđuje stepen razvijenosti regiona i jedinice lokalne samouprave, metodologiju izračunavanja stepena razvijenosti regiona i jedinice lokalne samouprave, jedinstvenu listu razvijenosti regiona i jedinice lokalne samouprave. Vlada na predlog Ministarstva bliže uređuje strukturu, metodologiju izrade, način usklađivanja, način sprovođenja javne rasprave, kao način i rokove izlaganja na javni uvid razvoja dokumenata. Nacionalnim planom definišu se osnovi, razvoj i prioriteti regionalnog razvoja Republike Srbije i način njihovog ostvarivanja. Nacionalni plan priprema Ministarstvo. Regionalnu strategiju donosi Vlada na predlog Ministarstva. Pazite ovo ovlašćenje ministra – programe za projekte koji će se finansirati iz budžeta Republike Srbije, kao i iz drugih izvora za budžetsku godinu, donosi Vlada na predlog Ministarstva. Apsolutna centralizacija.

Da li je to odgovor na jednostavnu istinu koja danas život u Srbiji opisuje neefikasnim zbog toga što ljudi nisu u stanju da utiču na svoj život konkretno. To je suština propadanja Srbije. Da li će se ovim ponovo vratiti u život jedan oblik razmišljanja i političkog rada koji bi kroz vaš primer, u međuvremenu, pretrpeo potpuni neuspeh. Ministarstvo danas pokušava da radi ono što je bilo nesposobno da uradi kroz Ministarstvo za NIP. Rekli smo da se na takav način ne mogu trošiti sredstva. To se pretvorilo u deo izborne kampanje 2006-2007. godine, a danas niko ne zna šta će sa onim što je iza toga ostalo.

Link: <http://www.ldp.rs/vesti.84.html?newsId=2170>

IVAN ANĐRIĆ O ZAKONU O UDRUŽENJIMA

Mi smo prošli put diskutovali o zakonu o udruženjima i naravno da će LDP podržati Predlog zakona, kao što je to pokušavala da učini pet puta do sada. Predložili smo amandman za koji smo sigurni da ćete ga vi prihvatiti, a ukoliko i ne, postoji u parlamentu većina. Ono što međutim, na neki način, unosi sumnju, to je taj član 26. i bilo je reči i jutros, na neki način, o tome. Reč je o registru, odnosno o državnom organu koji vodi registar.

Mi smo konsultovali nevladine organizacije sa kojima imamo dugotrajnu saradnju i, manje ili

više, jedina ozbiljna zamerka je ovo. Hteli smo da čujemo objašnjenje, podneli smo amandman. Amandmanom predviđamo da registar vodi nadležno ministarstvo.

Dozvolite mi nekoliko podataka da vam kažem. Na primer, za samu registraciju iznosi su od dve hiljade do 10,5 hiljada dinara. Za bilo kakvu promenu podataka iznosi su i do 9,5 hiljada dinara. Za registraciju, dodavanje nekih podataka do pet hiljada dinara. Za izdavanje izvoda iz registra 1,5 hiljada dinara. Na sve to plaća se administrativna taksa koja se plaća i ministarstvu, ona je 1750 dinara. Ako se radi o velikim i o tradicionalnim udruženjima građana, to ne bi bio problem, ali za svako manje udruženje građana koje ima nekakav ad hok cilj ili želju, verujte da će nekoliko stotina hiljada evra samo da bi došli u poziciju to da rade predstavljati problem, po našem mišljenju. To je još jedan od razloga zašto ne bi trebalo Agencija za privredne registre, već ministarstvo da vodi taj registar.

Link: <http://www.ldp.rs/vesti.84.html?newsId=2177>